Enderrock | Marc Ferrer | Actualitzat el 28/10/2019 a les 09:30

La Pegatina i l'orgull de ser mainstream

Parlem amb Rubén Sierra, cantant i guitarrista de la formació, amb motiu del 16è aniversari de la banda

La Pegatina | Xavier Mercadé

La Pegatina està celebrant setze anys de trajectòria amb una salut que molts adolescents de la mateixa edat envejarien. Després d'un any ple de concerts, la banda de Montcada i Reixac ha decidit publicar *Un secreto a voces* (Warner Music, 2019), un recopilatori dels seus millors hits i tres cançons inèdites com a autohomenatge. Entre directes, Rubén Sierra, creador i guitarrista de **La Pegatina**, troba un moment per explicar com ha viscut el grup la celebració i com els escauen tots aquests anys de música i festa a dojo.

Acabeu de fer 16 anys. Com els porteu?
Rubén Sierra (vocalista i guitarrista): Ens sobra l'energia i tenim la mateixa il·lusió que al principi. No només pels setze anys, sinó per seguir fent coses noves, és la primera vegada que fem un recopilatori. A mesura que estem avançant en aquesta aventura ens agrada fer diferents projectes: un documental, un videojoc, discos d'estudi, en directe, i ens faltava un recopilatori. Encara queda **Pegatina** per anys!

Per què fer aquest recopilatori ara?
R.S: Crèiem que era el moment. Estem veient que hi ha molta gent que ens coneix des de fa poc i només ha escoltat els dos últims discos. És una manera de fer un resum, de dir-los: "mira venim d'aquí i aquests són els nostres *greatest hits*". És un resum per poder anar a examen de **La Pegatina**.

Decidiu celebrar l'aniversari a la Riviera amb set col·laboracions i tres hores de concert. Per què?
R.S: L'any passat vam omplir el WiZink Center, vam encabir-hi 10.000 persones quan pensàvem que n'encabiríem 3.000. Aquell concert i altres projectes ens han donat molta seguretat interna. Vam veure que podíem fer les bogeries que volguéssim. Sempre ens havia agradat fer-les però no mai havíem tingut el suport logístic i la seguretat per fer-ho. I a partir d'això vam decidir celebrar els setze anys d'una manera diferent i vam voler imitar la típica boda en la qual hi ha un escenari i entre els convidats hi ha gent que toca i pugen a tocar entre tots. Vam dividir el concert en dues parts: la primera eren les bandes convidades que pujaven a l'escenari i feien una cançó seva i una cover nostra, i algú de nosaltres pujava a acompanyar-los. I la segona part va ser un concert de **La Pegatina** amb col·laboracions.

La Pegatina al festival Cruïlla 2018 Foto: Xavier Mercadé

Quina va ser la rebuda del públic?
R.S: Va ser molt divertit i molt sorprenent. Vam fer tres hores de concert i en l'última cançó durant el confeti final, l'Adrià es va llençar al públic i en tornar a pujar es va dislocar el genoll i, de moment, fa una setmana que està de baixa. Fins que no torni, tocarem sense ell.

El cap de setmana després d'aquest concert vau haver de cancel·lar dos concerts per la lesió de l'Adrià. Va ser la primera vegada, en centenars de concerts, que vau haver de cancel·lar?
R.S: Sí. Va haver-hi un concert que quasi l'anul·lem per afonia. Va ser a Vitoria, teníem la sala plena i no volíem cancel·lar. Per això, vam decidir trucar al Xavi Solano, cantant d'**Esne Beltza**, i vam fer un concert conjunt amb cançons seves i nostres per salvar l'actuació. Així que sí, és la

primera vegada que anul·lem dos concerts.

Quins projectes teniu a curt termini?
R.S: Durant el novembre fem una gira per tot Europa: Alemanya, França, Àustria, Suïssa? Per acabar farem un concert gegant a Amsterdam amb més de 5.000 persones. L'any que ve tenim la intenció de gravar nou disc i començar a girar una altra vegada a partir del setembre o octubre.

Veieu final a La Pegatina?
R.S: El final de **La Pegatina** serà quan els integrants no tinguem il·lusió, quan pugem a l'escenari i no hi hagi aquestes ganes. Però ara mateix hi ha creativitat, idees, cançons, aventures? I et sents bé perquè, al final, la majoria surten bé. Encara ens falta molta gent per col·laborar i conèixer, hem tocat a més de 30 països però, per exemple, no hem fet res a Àfrica.

Després de milers de concerts i fama mundial, heu decidit fer el pas al *mainstream*. Per què?
R.S: El pas nostre al *mainstream* ha sigut de manera natural. Al final després de tant de temps, la gent que està ficada a la ràdio i a la indústria, tard o d'hora, s'acaba adonant que aquesta banda mola. Per exemple, la **Lola Índigo** va venir al concert dels 16 anys perquè en un festival a Granada se'ns va apropar i ens va dir que era fan nostra. I vam estar hores i hores parlant al camerino i vam decidir que havíem de fer alguna cosa junts. Al **Miki Núñez**, quan estava a la **Dalton Bang** i anaven tres persones a veure'ls, ja el coneixia perquè a vegades punxava després dels seus concerts. Amb el **Nil Moliner**, igual. Ha sortit molt natural. Hem tingut la sort que la gent que fa molt que coneixem o que ens coneixen, de cop i volta, són del *mainstream.*

Video: https://www.youtube.com/watch?v=wm-VzMMQjXQ
Enteneu que hi hagi una part del vostre públic que, des de Twitter principalment, critiqui aquest pas?
R.S: Al final, Twitter és per criticar, està ple de *haters*. Nosaltres hem de fer el que ens ompli, donar-ho tot als concerts i per al nostre públic. Segurament si ara composem una cançó no serà igual que en el primer disc, però és normal. Jo ara no escolto la mateixa música que fa 15 anys i indirectament això provoca que el que crees sigui diferent del que creaves abans. Ni millor ni pitjor, és l'evolució natural. No és que de cop i volta **La Pegatina** no té gens d'èxit i decidim fer això per continuar a la cresta de l'onada. Simplement pensem "això ens agrada, això no".